

[Traberg Smidt]

Vi skal ikke glemme, at børn faktisk er ligesom voksne, nemlig forskellige.

Det bringer mig til at sige, at det, jeg synes man skal huske at sige i en børnepolitisk debat, er, at børnenes verden er en parallelverden. Det er en helt anden verden end de voksnes verden. Derfor løber det mig koldt ned ad ryggen, når nogle siger, at det gælder om at præge børnene, det gælder om, at de truede børn. . . , står der mange gange i denne redegørelse; det er besværligt osv.

Vi må ikke glemme, at det først og fremmest handler om at lade børnene være i fred og lade dem få lov til at udvikle sig i det parallelsamfund, i det indianereservat, børnenes forestillingsverden udgør. Og det gælder selvfølgelig i særlig grad, fra det øjeblik de kan sige forældrene imod, fra 1½-2 år op til 13-14-årsalderen, hvor puberteten begynder. I de mange år må det handle om at undgå, at friktionsfladerne beskadiger børnene, for det er, når børnenes forestillingsverden og levende verden støder sammen med vores voksne verden, ulykkerne sker.

Fru Margrete Auken talte om trafikulykker, og dér er problemet, at vi mangler en ordentlig pressionsgruppe for børn i Danmark. Jeg opfatter hverken regeringen eller fru Aase Olesen som i virkeligheden varetagende børnenes interesser. Lad os se det i øjnene: Vi varetager forældrenes interesser, vi varetager vore egne interesser – og så påstår vi, at vi varetager børnenes interesser. Det ville jeg da også påstå om mine egne børn. Jeg varetager deres interesser hele tiden. Men spørgsmålet er, om vi kan det.

Det, der kalder mig herop, er sådan set for at gøre opmærksom på, at vi nok som forældre og som voksne er lidt inhabile i den her diskussion. Der er ikke nogen vej udenom. Vi er nødt til at diskutere det. Der foreligger en redegørelse, vi skal forholde os til, men vi er nok lidt inhabile.

Det, vi kan håbe på, er, at børnepolitikken kan opnå det samme, som kvindepolitikken har opnået i de sidste 20 år: at der ligger en eller anden alarmfunktion indbygget i os, så vi, efterhånden som justitsministre og boligministre og andre kommer med forslag i denne sal, også forholder os kønspolitisk til det. På samme måde må vi vænne os til at forholde os børnepolitisk til det. Hvem har nogen sinde prøvet at have en lille dreng med inde i Folketinget og få

ham til at tisse? Der er ingen kummer, der er lave nok, skulle jeg hilse og sige. Det er en selvfølge for en lille dreng, at det skal man kunne, og det er et meget stort nederlag ikke at kunne det selv uden at blive løftet op.

Ingerlise Koefoed (SF):

Bortset fra det sidste her, som var dejlig virkelighedsnært, vil jeg sige, at jeg synes, at debatten i dag gennemgående på en eller anden måde foregår, som om vi var i et lukket rum. Jeg tror, at hvis der var børn til stede, så ville de for længst have kedet sig ihjel eller have protesteret voldsomt.

Jeg synes, at mange af ordførerne taler, som om alting var meget bedre i gamle dage, end det er nu. I gamle dage måtte de fattiges børn passe sig selv og hinanden, mens begge forældre havde et meget hårdt udearbejde – der har nemlig altid været udearbejdende kvinder – hvor mellemstands børnene blev passet hjemme af en mor, som tit var meget fortravlet og ærlig talt ikke havde ret meget tid til at snakke med dem, og hvor de riges børn blev passet af en barnepige, og hvor alle børnene gennemgående var langt mere undertrykte og langt mere udsat for meningsstyrani, end børnene er i dag.

Eller også nævner mange ordførere nogle løsninger, som ikke har ret meget at gøre med den reelle virkelighed, vi står i. Man taler om noget romantisk, som hedder 4-generationsfamilier og 4-generationsmænd, og hvad ved jeg. Det lyder måske forjættende. For mig lyder det temmelig romantisk, og det er altså en illusion, for hvem siger egentlig, at det er så yndigt for de forskellige generationer evig og altid at være sammen? Hvem siger ikke, at det er vigtigt at være barn, også sammen med andre børn, at være voksen i de forskellige aldre sammen med andre voksne i de forskellige aldre?

Her bliver sagt, at der ikke skal tales om en børnekultur og en voksenkultur, og hvad ved jeg. Jo, her skal også tales om en børnekultur og en voksenkultur, for børn og voksne har forskellige behov, og hvis de behov bliver tilfredsstillet, kommer de til at fungere bedre sammen. Det er jeg sikker på.

Lad os se på den virkelighed, vi lever i i dag, og så reagere på den. Virkeligheden er, at de fleste børn har forældre, der er aktive og vigtige også uden for deres hjem. Det må vi her og nu tage højde for, og så må vi handle ansvarsfuldt